Aº. 1843. Nº. 70.

ZATURDAG, 2 SEPTEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 31 Augustus 1843.

De vertaalde inhoud der onderstaande missive van den Gouverneur van *Guadeloupe*, in dank voor den verleenden bijstand van *Suriname's* Ingezetenen, wordt, namens den Gouverneur Generaal, ter kennis gebragt van degenen die daartoe hebben bijgedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Aan Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsch West Indische Bezittingen.

BASSE TERRE, 11 Julij 1843.

MIJNHEER DE GOUVERNEUR!

Als leniging van al de rampen waarmede *Guadeloupe* op den 8sten Februarij ll, is overstelpt geworden, heeft de Voorzienigheid haar toegedacht de deelneming van al hare naburen, zoo wel Fransche als vreemde, en onder deze laatste bekleeden onze goede vrienden, de Hollanders van *Suriname*, eene eervolle plaats. Dit wist ik, want sedert eenen geruimen tijd heb ik de goede gevoelens der Nederlandsche voor de Fransche Kolonisten, op hoogen prijs weten te stellen.

De Amerik. Brik *Perigo* Kapt. TUCKER, is te *Point à Pitre* aangekomen met hare lading Hout- en IJzerwaren. In dezen bijstand, die ten doel heeft om in onze dringendste behoeften te voorzien, is het ons aangenaam te herkennen de vooruitziende goedheid welke ten leiddraad heeft gestrekt aan de Commissie, belast geweest met de inzameling der bijdragen van Uwe brave Landgenooten. Wil dan ook, Mijnheer de Gouverneur! de tolk zijn van onze erkentelijkheid jegens de achtenswaardige mannen, die met Uwe Excellentie deel hebben genomen aan deze menschlievende daad, en wil tevens, met de betuiging van onzen dank, de verzekering aannemen van mijne hooge onderscheiding.

De Luitenant Admiraal Gouverneur,
GOMBERGE.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 31 Augustus 1843.

Bij resolutie van den Gouverneur Generaal, dd. 14 dezer maand. No 1017, is bepaald, dat de Heer Mr. C. A MARCHANT, met 1o. September aanstaande deszelfs functien als LID van het Geregtshof weder zal aanvaarden, en is ten gevolge van dien aan den Heer F. G. PICHOT L'ESPINASSE verleend *eervol* ontslag als provisioneel Lid van het Geregtshof alsmede als Lid van de Commissie uit het Geregtshof tot de Kleine Zaken, terwijl dezelve is benoemd tot *plaatsvervangend Lid* van het Geregtshof; wijders is tot *Lid* der Commissie uit het Geregtshof tot de Kleine Zaken, in plaats van den Heer F. G. PICHOT L'ESPINASSE, voor het nog overige gedeelte van dit loopende jaar benoemd het tijdelijke Lid Mr. D. HOOLA VAN NOOTEN.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 1 September 1843.

Namens den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat de *Zetting van het Brood* over deze loopende maand, is bepaald, als volgt:

Dat een BROOD van *acht* centen, zal moeten wegen 7 Oncen en 1 Lood.

En dat van *vier* centen, 3 Oncen en 1½ Lood.

Wordende alzoo alle Broodbakkers gelast, zich daarnaar te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

De ondergeteekende brengt ter kennisse van het Publiek, dat Z. M. Brik *ECHO*, gecommandeerd door den Kapt. Luit. ter Zee F. W. FREUDENBERG, de reis naar *Curaçao* over de Eilanden *St. Eustatius* en *St. Martin* zal aannemen, en dat de Brievenbaal voor dat Eiland bestemd, op *HEDEN* den 2den September, des middags ten *twaalf* ure zal worden gesloten.

Paramaribo, den 2 September 1843.

De Post-Beambte,
A. P. TIRION.

ADVERTENTIEN.

Mengelingen.

PLEGTIGHEDEN DER DRUSEN BIJ DE BEGRAFENIS HUNNER DOODEN.

Heden nacht, zoo schrijft men uit Baireuth den 29 Sept 1841, werden wij plotseling gewekt, door een verschrikkelijk gehuil en geklag eener Drusen-familie, die in de beneden verdieping van het huis een kamer had, en waar iemand van haar gestorven was. Dit gehuil duurde den ganschen dag en was gehoorverdovend: het was een treurgezang, afgebroken door het akeligst geschrei. De kamer, waarin het lijk lag, was opgevuld met klaagvrouwen, welke onafgebroken eene soort van *requiem* voor den afgestorvenen zongen, tusschenbeide zich op de borst sloegen, het haar uitrukten, den dooden toeriepen, dat hij ontwaken moest, het lijk omhelsden, en daarbij de schrikkelijkste jammertoonen aanhieven. Wanneer er nieuwe klaagvrouwen bij kwamen, dan was het indrukwekkend te zien, hoe zij zich oogenblikkelijk als jammerende vertoonden alschoon zij tot aan het huis toe regt vrolijk kwamen aanwandelen: doch zoodra zij binnen kwamen, zetten zij haar gelaat in de plooi, namen hare sakdoeken, wrongen de handen, en traden binnen als toonbeelden van hartverscheurenden jammer. De reeds aanwezige werden door het zien van de nieuwe klaagsters tot nieuwe droefheid gewekt, en zamen begonnen zij een jammergeschrei, zoo hard als de keel het kon uitbrengen.

Buiten het huis vereenigde zich een hoop mannen met de in huis klagende. Kwamen er nieuwe bij, dan geleidden zij haar naar binnen. Daar beschouwden zij dan het lijk, keerden terug, zetten zich op den grond neder, vervulden de lucht met de akeligste klaagtoonen, sloegen zich op de borst en schreeuwden dan eenige minuten lang, in eenen adem: »O mijn Broeder! O mijn Broeder! O mijn Broeder! O mijn jammer! O mijn jammer! mijn Vader! ach! God! enz" Van tijd tot tijd werd het stiller, en men hoorde op den gewonen toon dagelijksche gesprekken over geld en geldzaken. Des middag werd het lijk, onder een luid jammergeklag, voor de deur op eenige planken gelegd, om gewasschen te worden. Men moet dit gezien hebben, om van deze vreemde handelwijze een juist denkbeeld te kunnen maken. Een gemengde hoop mannen, vrouwen en kinderen stond rondom het lijk, huilde, schreeuwde, en sloeg zich op de borst. Het uitgemergelde ligchaam werd met ruwe palmbladen en kokend heet water gewreven of liever geschuurd, en terwijl het om en om gelegen werd, was het of de doode met de opene oogen het gezelschap naar alle zijden aankeek.

Toen het wasschen geëindigd was, werd het lijk in wit linnen gewikkeld en met zaamgebonden handen en voeten eenigen tijd op de planken neergelegd. Toen begon het weeklagen op nieuw. Men omhelsde het lijk, en schreeuwde met steeds klimmende uitdrukking van droefheid: O mijn Broeder! O mijn Broeder! O mijn Vriend! O mijn Vriend! enz.," tot op eens twee of drie van hen het lijk opnamen, op een soort van baar leiden en zonder kist ter begraving wegdroegen.

De jammerende menigte liep het lijk na en weeklaagde twee uren lang bij het graf; toen keerde zij naar het sterfhuis terug en zette daar haar jammeren voort. Eerst herhaalden de mannen op een zingenden toon eene lange Litanie, die een oud man hun uit een gebedenboek voorzeide. Daarop spraken en zongen de vrouwen met elkander korte uitroepingen, die zij op een klagenden herhaalden, en van welke men zich geen juist begrip maken kan, als men ze niet gehoord heeft. Van deze uitroepingen zijn de volgende mij in de gedachten gebleven: »O Zoon van mijn oom! O mijn Broeder! O mijn Vriend! O Zoon van mijn Oom! Gij zijt heengegaan! keer tot ons weder! Wij wachten u, keer terug, Zoon van mijn Oom! O mijn oogappel van mijne beide oogen! keer terug, uwe vrouw zit alleen. Zij heeft rouwkleederen aangetrokken! Zij draagt een blaauw kleed! O mijn Vriend! Wij waren blijde, nu zijn wij droevig. Waarom zijt gij heen gegaan? O Zoon van mijn Oom! mijn Vriend! Appel van mijne beide oogen."

EEN CIRCASSISCH VONNIS.

Een groot jaar geleden, begaf zich Kaptan, een jong Circassisch opperhoofd, die om den moed en wreedheid, door hem in den krijg tegen de Russen aan den dag gelegd, den bijnaam van het Tijger-opperhoofd verkregen had, naar de tent van den bevelhebber Mahoud Bey, die mede een groot krijgsman was, en verzocht om hem deszelfs dochter ten huwelijk te geven; maar daarop een weigerend antwoord ontvangen hebbende, hetwelk zijn' hoogmoed diep griefde, besloot hij om, hetzij met geweld, hetzij met list, zich van haar bezit te verzekeren. Met dat oogmerk verzamelde hij eenige zijner stoutmoedigste manschappen, en het gelukte hem om met behulp van deze, bij gelegenheid dat Mahoud Bey afwezig was, diens dochter te ontvoeren.

Toen Mahoud kennis bekwam van het verlies dat hij geleden had, was hij bijna niet te troosten; doch toen, na verloop van eenige dagen, zijn gemoed eenigzins bedaard was, begon hij over de middelen te peinzen die hem ten dienste stonden om wraak te oefenen op het opperhoofd, door wien hem zulk een groote hoon was aangedaan geworden. Het was in dezen toestand van geest, dat hij een bezoek ontving van Schamil, den opperbevelhebber der Circassische krijgsmagt, die hem kennis kwam geven dat hij voornemens was een aanval op de Russische voorposten te laten doen. Bij het noemen der namen van de verschillende opperhoofden, die voor deze onderneming bestemd waren, uitte Schamil, die niets wist van het door het oude opperhoofd geleden verlies, eindelijk ook dien van het Tijger-hoofd, wiens medewerking, zeide hij, een stellige waarborg voor de overwinning was. Mahoud, met moeite de verontwaardiging onderdrukkende, die in hem opkwam op het hooren van den naam des persoons, die hem van zijn eenigst kind beroofd had, deed daarop een verhaal aan Schamil van hetgeen hem van den kant des Tijger-opperhoofds wedervaren was, en eindigde met te verklaren, dat hij niet weder te veld kon trekken, dan nadat hij herstelling zou hebben erlangd voor den hoon, die droefheid en schande op hem en zijnen stam had doen nederdalen. Schamil erkende dat de misdaad te groot was om voorbij gezien te worden, er bijvoegende dat indien Mahoud behulpzaam wilde zijn om de Russen te kastijden, het Tijger opperhoofd, onmiddellijk na den voorgenomen togt, ter verantwoording voor een krijgsraad zou worden geroepen. Hierdoor eenigzins tevreden gesteld, stemde Mahoud er in toe om den vijand te helpen verdrijven. De slag was langdurig en bloedig, en het Tijger-opperhoofd handhaafde in denzelven ten volle den naam, dien hij zich vroeger zoo dikwijls verworven had. De overwinning bleef ten laatste aan de zijde der Circassiërs, die, na hunne vijanden geheel teruggedreven te hebben, met buit beladen naar hunne bergen terugkeerden. Daarop gevolg gevende aan de belofte, die hij vóór den veldslag aan Mahoud gedaan had, belegde Schamil een krijgsraad, geheel uit opperhoofden zaamgesteld, om regt te spreken over het Tijger-opperhoofd, ter zake van Mahoud's dochter met geweld ontvoerd te hebben. Na een uur lang beraadslaagd te hebben, besliste de krijgsraad dat het Tijger-opperhoofd door de hand van Mahoud Bey onthoofd zou worden, ten ware hij er in mogt kunnen slagen van dezen vergiffenis te verwerven.

Het schuldig verklaarde opperhoofd luisterde eerbiedig toen het vonnis werd voorgelezen, en daarna zich tot Mahoud wendende, sprak hij: »Ik wil u al het goud en zilver geven dat ik bezit; — ik wil u mijne gevangenen, mijn strijdros en mijne sabel geven, indien gij mijn leven wilt sparen;" — waarop Mahoud op smadelijken toon antwoordde, dat hij dat aanbod van de hand wees. — »Wat begeert gij dan? vroeg vervolgens het Tijger-opperhoofd. — »Uw hoofd!" was het korte antwoord van Mahoud.

Na eenige oogenblikken peinzens, sprak het Tijger-opperhoofd, zich op nieuw tot Mahoud wendende: »Ik kan u nog een ander aanbod doen; — maar dat is ook mijn laatste." En daarop liet hij een' grooten lederen zak brengen, dien twee zijner slaven moeite hadden te dragen.

Mahoud deed denzelven open en zeide, na er den inhoud van met een bevredigd gelaat onderzocht te hebben: — »Dezen neem ik in ruil voor uw leven aan."

»De Hemel zij gedankt!" riepen de bij dit tooneel aanwezige opperhoofden uit, terwijl zij opstonden om te zien wat toch wel het leven van hunnen dapperen wapenbroeder had kunnen redden; en hoe groot was hunne verbazing, toen zij bevonden dat de zak was opgevuld met menschenooren, ten beloope van zeventien honderd stuks, welke het Tijger-opperhoofd en zijne volgelingen op het slagveld van de hoofden hunner vijanden hadden afgesneden.

ZONDERLING TESTAMENT.

Een rekenmeester te Straatsburg maakte een testament, van den volgende inhoud:

Mijn beminde en hoogst vereerde grootvader, Prosper, onderwees mij in het schrijven en rekenen. Ik was nog naauwelijks acht jaar, toen hij mij bewees, dat, indien men de 5 pCt. interessen steeds bij het kapitaal voegde, hetzelve in den tijd van 100 jaren 131 maal grooter worden. De opmerkzaamheid, met welke ik luisterde, scheen hem te bevallen; eensklaps haalt hij 24 livres uit den zak, en zeide, met eene geestdrift, welke mij nog voor den geest staat: »Mijn kind, houd altijd voor oogen, zoo lang gij leeft, dat met spaarzaam overleg en rekenkunde den mensch niets ter wereld onmogelijk is. Ik schenk u deze 24 livres; vervoeg u met dezelve bij den heer N, die ze, mij ten gevalle, wel in zijnen handel zal opnemen. Jaarlijks legt gij de interessen bij het kapitaal om, om eens, bij uwen uitersten wil, voor de rust uwer en mijner ziel, het geheel aan een vroom doel toe te wijden.

Aan dit zijn bevel heb ik trouw voldaan. Die 24 livres zijn, in 62 jaren, tot 500 geworden, welke ik krachtens dit mijn testament, in vijf gelijke deelen verdeel, en verorden, dat dezelve, even als de oorspronkelijke som mijns grootvaders, steeds zullen belegd blijven, interest op interest, met dien verstaande echter, dat telkens na 100 jaren één vijfde opgenomen en gebruikt zal worden.

Het eerste vijfdedeel zal na 100 jaren zooveel beloopen, dat daarvoor een bekend moeras, omstreeks mijne geboorteplaats, tot bruikbaar land gemaakt kan worden.

Van het tweede vijfdedeel, 100 jaren later, zullen 80 prijzen vastgesteld worden, tot aanmoediging van den landbouw, de wetenschappen, enz.

Van het derde vijfdedeel, weder 100 jaren later, zullen, door het gansche rijk verspreid, 100 beleenbanken opgerigt worden, welke aan elken nijveren, eerlijken burger, zonder interest, voorschotten zullen verleenen. Verder zal men in de voornaamste steden twaalf openbare bibliotheken daarstellen; elk dezelve zal 100,000 livres jaarlijks renten hebben, ten einde veertig verdienstelijke geleerden te onderhouden.

Van het vierde vijfdedeel, nogmaals 100 jaren later, zullen honderd nieuwe steden gesticht, en elke stad voor 150 000 menschen ingerigt worden. Men zou welligt daartegen kunnen inbrengen, dat in geheel Europa niet zooveel gemunt geld voorhanden zal zijn, doch ik laat den uitvoerders van mijnen uitersten wil de vrijheid, om het geld, naar believen, in vaste goederen te verwisselen.

Van het laatste vijfdedeel, zullen, na verloop van 50 jaren, in de eerste plaats onze eigene staatsschulden, wanneer het toereikend zal zijn, de schulden van Engeland betaald worden uit dankbaarheid voor Newton's eenige werk: *de algemeene rekenkunde*. De uitvoerders van dezen mijnen uitersten wil, zes in getal, zullen gekozen worden uit de achtingswaardigste burgers, en elk hunner zal bij zijn versterven, zijn' opvolger benoemen. Voor hunne moeite, is hun toegestaan, bij de losmaking van het vierde vijfdedeel, een klein overschotje van 32 millioen livres onder elkaâr te verdeelen.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Maria Elisabeth, Kapt. H. C. Wriberg. — Adres bij C. J. Leijsner. Sluit MAANDAG.

Het gekoperd tweedeks Brikschip Triton, Kapt. J. J. Kiers. — Adres bij J. Gisius. — Sluit 10 September.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Susanna Maria, Kapt. E. Meijer. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Nathalie, Kapt S. Nielsen. —— Adres bij L. D. J. van Bommel.

STAND DER MAAN.

1	SEPTEMB.	EERSTE KWARTIER.
8	»	VOLLE MAAN.
16	»	LAATSTE KWARTIER.
23	»	NIEUWE MAAN.
30	»	EERSTE KWARTIER.

WATERGETIJEN.

		Hoog Water.		Laag Water.
2 ZATURDAG.	's morgens	12-51	's avonds	6-51
3 ZONDAG.	»	1-42	»	7-42
4 MAANDAG.	»	2-33	»	8-33
5 DINGSDAG.	»	3-24	»	9-24

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.